

Kėdainių r. Šėtos gimnazija

Adventinio renginio

„MARYTĖS SAPNAS „

Scenarijus

Sudarė: vyr .tikybos mokytoja

Lina Vaicekauskaitė

Šėta, 2014

I. PRADŽIA

Skaitovas:

Apskritai laukimas žmogui nėra malonus dalykas. Dažniausiai jis susijęs su nežinia, abejonėmis, nerimu. Tačiau vienas laukimas mums visada praskaidrina nuotaiką, sukelia džiugesį. Tai Kalėdų laukimas. Adventas yra tylos, susikaupimo, apmąstymų metas, bet koks jis mielas palyginus su gavėnia! Na, taip pasninkaujama, nesilinksminama, nes prisimenama tamsią žmonijos naktį, gabusią Dievo tautą, iki Išganytojo atėjimo. Taip ruošiamės didžiajam įvykiui ne tik mintimis, bet ir kūnu. Valome savo sielą ir kūną. Bet darome visa tai džiaugsmingai, nes tuoj užgimsiantis Kūdikėlis dovanos žmonėms išganyką, ir amžinąją laimę, pas dangaus Tėvą, ir širdyje darosi šviesu.

Kodėl gi žmonės Kalėdoms kaip pablūdę, dovanoja vieni kitiems dovanas ir taip susirūpinę, kad neliktų nė vienas neapdovanotas? Manau, jog tai džiaugsmo išraiška. Kas gali būti maloniau nei mylimo žmogaus pradžiuginimas, pamaloninantis jį gražiu daiktu, miela jo širdžiai smulkmena? Tad išperkame krūvas daiktų daiktelių, ieškome švelnių, šiltų žodžių, kad užrašę juos kalėdiniame atviruke dar daugiau praskaidrintume savo artimą, darydami jam malonumą, patiriame kuo šviesiausius jausmus patys. Kiti sako, kad jei pernelyg džiaugsies dovanomis, tai dovanoji ne jam, ar jai o pats sau. Šitai gi nuodėminga. Kur jau ten? Ar tegiamos emocijos nuodėmė? Taip protaujant galima nuklysti nežinia kur. Tegul sako kas ką, nori, o aš dovanų pirksiutiek, kiek išgalėsiui.

O advent dienos tyliai teka ir plukdo mus į didžiąją šventę. Švęsime minėjamą įvykio, kuris svarbesnis už mūsų gyvenimo sumaištį. Kūtelėje gimęs neturtingos žydų mergaitės kūdikis. Atėjęs mūsų išgelbėti ir atpirkęs kiekvieną, argi gali būti džiugesnis įvykis už Atpirkėjų gimimą? Kalėdų giesmės varpelių skambesys, tos dovanos ir, ak, tas aguonų pyragas, tegul sušildo visų širdis.

II. VAIDINIMAS

Vaidina: senutė, anūkė Marytė, angelai.

Vargingos trobelės vidus. Kampe ant suolo miega mergaitė. Greta ant stalelio tarp dubenėlių duonos kepalėlis. Senutė apklosto mergaitę. Paslepia giliau duonos kepalėlį. Pažadina mergaitę, ima skarą nuo suolo ir išeina.

Senutė (glostydama mergaitę). Mano marylė net šypsosi miegodama. Smagesnis ir miegas sočiai pavalgis. Gera ta Jonienė. Dieve, duok jai sveikatą. Pati atbėgusi mudvi Kūčių vakarienei išsivadino ir pavalgdydino, kaip tikrias viešnia. Išleisdama dar ir duonos kepalėlį man į žiūrstą įdėjo, lyg žinodama, kad mudvi su Maryte paskutinę žiaunelę šiandien suvalgėme. (pasidžiaugia kepalėliu). Duonutė visai šviežia, taip skaniai kvepia. Tai didžiausia žemės laimė, kurią tik alkanas supranta. (ties kryžiumi stabtelėjusi) O Tu, dangaus karaliau, šiandien lankydamas žemę padaugink vargšų kąsnelius (susimąsčiusi) Kas neš Tavo garbei degančias žvakeles, skambančius litus?.. Aš, senutėlė, našlaičių ašaras, vargus... Daugiau nieko neturiu, kaip senus kaulus ir tuos drebančius... Bet Tu, Visagali, pastiprink mane! pailgink gyvenimo dienas, nors aš jau visai sena: tos našlaitės motinos motina, o ji tokis dar silpnas,

pražus be tikrų draugų, kad nebadautume, gyventume su sočiais žmonėmis. (senutė, tartum iš dvasinio pakilimo, žadina mergaitę) Maryte, Maryte!

Marytė Ką, močiute?

Senutė Kelkis, dukrele! Užsidarysi duris. Aš valandžiukei bėgsiu į bažnyčią!

Marytė (pusiau pakėlusį galvutę) Į bažnyčią? Nakčia? Žmonės miega...

Senutė Vaikeli, Kalėdų naktį mūsų bažnytėlėj būna laikomos bernelių mišios. O susirinkę žmonės giesmėmis garbina Vaikelį Dievą, kurs žmones mylėdamas, tą naktį pats virtęs kūdikėliu, pasaulin atėjo. Varguolio rūbuose Jo niekas nepažino. Jo motina drauge su tuo mažučiuapsigyvenu šaltame tvartelyje, blogesniame nei mūsų ši pirkelė.

Marytė Vesk, mane, močiute, pas Jį! Aš tą Vaikelį savo skara užklosiu.

Senutė Dukrele.....

Marytė Geriau, močiute, mes tą Vaikelį namo parsineškime. Pas mus šilčiau, kaip tam tvartely.

Senutė Dabar, mažyte, Jam nereikia nei šilumos, nei rūbų. Jis pamokęs žmogų vienas kitą mylėti, vėl grįžo į dangų.

Marytė Tai Jo dabar žemėj nebėra? Užtat žmonės tų pamokymų neklauso... Vakar Rėklys taip skaudžiai piemenėlį spardė, kad nustojęs malkas skaldyt su vaikais bėgiojo, net mes visi verkėm.

Senutė Vaikeli, Jo meilė, lyg saulės šiluma, amžinai pasiliko žmonėse. Jei ne ta Jo neregima globa, tu nepajėgtum skurde augti, aš netesėčiau rūpestėlius kelti.

Marytė Močiut, jei Dievas savo meile mumyse gyvena, tai kam dar eiti į bažnyčią? Galim čia pat pasimelsti....

Senutė Gražiai galvoji, mano vaikeli. Tačiau, mažyte, mes žmonės silpni: dažnai, savęs nesuvaldę, pykstam, ar, save per daug pamilę, artimuosius skriaudžiam. Tos blogybės, lyg šalčio banga, žmogaus vidų užlieja. Tai pajutusi Dievo malonė, ta sielos šiluma, iš mūsų išgaruoja. O bažnyčioje, mažyte, ta stebuklingoji Galybė nuolat pasislėpusi gyvena altoriaus namely ir šaukia žmones gerais darbais savo blogybes pašallinti, Dievo Malonę save gaivinti.

Marytė Geriau, močiute, veskis mane į bažnyčią. Aš šitų pasikalbėjimų visai nesuprantu.

Senutė Tu, dukrele, nei paltuko neturi- sušaltum. Užsikabink duris. Aš tuoj pareisiu.

Marytė Ne, močiute, aš neliksiu! Aš bijau viena tamsuoj....

Senutė Vaikeli, tokią šventą naktį nereikia bijoti. Šiąnakt visas oras pilnas angeliukų.

Marytė Tu, močiute, juos matei?(nepatenkintai) Kodėl jie nuo manęs slepiasi?

Senutė Jie nesislepia, tik mes nesame tokie geri, kaip jie, už tai jų ir nematome. Bet yra žmonių, kurie jų globą tikrai jaučia. (glostydama mergaitę) Žinai, mažyte, angeliukai labia myli gerus vaikus.

Marytė Močiute, aš būsiu gera, labia gera. Tegu angeliukai, myli mane. Eik į bažnyčią, pabūsiu viena. Tik, žiūrėk, močiute, greit pareik. Rožančiaus nekalbėk. Tik atsiklaupus pagarbink ir tuoj namo bėk. Palauk! Dar prie altoriaus prisigalusk ir tyliai tyliai, kad žmonės negirdėtų, Dievuliui pasakyk, kad aš labia norėjau Jį patį aplankyti, tik be paltelio ateiti negalėjau.

Senutė Gerai, vaikeli! Dievulis tavo norus ir iš tolo mato (rengdamasi išeiti) Amžiną atilsį, mano mamutė sakydavo, kad galybių Viešpats kiekvieną Kalėdų naktį naujai pavirstas Vaikeliu ir su gražiausiu angelu būriu apleistus vaikus žemėj lankąs. (pažiūrėjusi pro langą) Vaje, žmonių pilni keliai. Bėgu(išeina)

Marytė (išleidusi močiutę, pro langą žiūri) Tai šviesi naktis! Žvaigždutės, lyg angeliukų akutės žiba, mirgsi į mane žiūrėdamos. Tur būt, angeliukai visus dangaus žibintus šiąnakt užžiebė! O gal tikrai šiąnakt Dievulis pavirtęs kūdikėliu lanko apleistus vaikus? Tai kam ta Jonienė mus pavalgydino? Aš norėčiau šiandien būti visai alkana. Nė šitos pastogės neturėti, eiti per namus duonytės prašydama ir iš visur išvaryta būti. Tada visų atstumta patį vidurnaktį atrasčiau užvėją po kokia apsnigta egle. Tokią suvargusią mergaitę gal būt pats Jėzulis, žemėn nusileidęs, prakalbintų. O kaip norėčiau savo akutėmis Jį gyvą pamatyti, pati jo balsą išgirsti. Aš pasakyčiau, kaip man sunku gyventi be tėvelių, kad močiutė dažnai serga ir duonytės ne visada turime (sėsdama ant savo guolio) mamyte, mamyte kam numirei?... Būtum nors man užaugt padėjusi. (užmiega).

SAPNAS

Skamba instrumentinė muzika. Įsceną įeina po vieną angelą, rankose žvakelės, užsidega nuo centrinės žvakės ir sustoja puslankiu.

Giesmė “Tyliąją naktį”

1 angelas

Dieve,

Tu sukūrei Dangų, Žemę ir Žmogų,

Ir šviesą pasauliui gaivint

Tu beldiesi į širdį kiekvienam,

Norėdamas meilės, gerumo ir džiaugsmo pripilt

Dieve,

Tu rodai mums grožį beribį,

Saulėlydį, pievas, žvaigždes.

Mes – tavajam grožio šešėlis,

Nušviesk kasdienybę ir sielos gelmes.

Dieve,
Tu atėjai į pasaulį kentėti,-
Neapykantai niekad nebūna padėti,-
Gailestingumą ir meilę teikti visada. (V. Kaknevičius. Malda)

2 angelas

Bijau tik – apsnūdus-
Tiesa palaikyti
Tamsos kunigaiščio klastas...
- Ateikit, šviesos angelai,
Pamėkles piktas išblaškyti!
Apginkluokite didžią kovai,-
Teženklina mūsų kaktas
Atpirkimo ženklai!
Pasaulio tamsybės negali
Pastoti ateinančiam kelio,
Apgaut tyraširdžių budrių
Leiskit man prisidengt
Tavim visagali!
Būki manomano jėga ir šventumas.
Neliesk kūno geismams užgesinti
Išganingos vilties žiburių!-()

3 angelas

- Pabuski, sapnus nusipurtyk...
Jau metas-laukiамasis ateina!-
Tyliai kužda dvasia
Ir moko manęs išminties...

Palaimintas laikas advento!
Palaimintas būki, šviesioji žmonijos viltie!
Kol trokštu gyvenimo-
Tikro nesudrumsto nuodėmių,
Meile paženklinto, švento,
Kol dvasios kvietimą girdžiu,
Esi nebaisi man,
Juodoji pagundų naktie!
Aukštyn kilkit, širdys
Ir viltys, ir rankos!
Pabusk į meilę plasnok ilgesy!
Nes Viešpats gailestingasis tėvas
Virš gaubiančios žemę nakties
Pasilenkęs, dar bundi, malonė dar lanko...
Nors būtumei silpnas ir mažas-
Apleistas našlaitis nesi. (Lacrima. Pabusk kuris miegi)

4 angelas

Kalėdos žvakutėmis spindi.
Veideliai laukimo pilni.
Varpeliai dilindi, dilindi!
Išgirs juos vaikučiai pirmi
Kalėdų žvaigždelės ant sniego.
Vakare pakels žvaigždeles.
Pabus besmegeniai iš miego
Ir žvelgs į vaikų akeles.
Kalėdos Klaėdos per žemę.

Suskambo varpelių šimtai
O grįžulo samčiais vis semia –
Mėnulį, žvaigždes:
-Ar matai? (Z. Sadauskaitė. Kalėdų žvakutės)

Giesmė

5 angelas

Kalėdos it žiedas pražysta
Ir meilę gyvenimui lemia.
Ir laimina Kūdikis Kristus
Mūs brangią ir mylimą žemę.
Kalėdos. Žvaigždė sidabrinė,
Į širdį skaisčiai nusileidus.
Džiaugsmu suliepsnoja krūtinė,
Ir spindi pavasariu veidas.
Pakluonėj klevai ir berželiai,
Eglaitėmis kloniai nusėti.
Kalėdos. O kaip man berželių,
O kaip man klevų nemylėti!
O kaip mums netrokšti, tėvyne,
Tau laisvės skaisčios ir didybės!
Kalėdos. Žvaigždė sidabrinė
Ir džiaugsmas, krūtinėj sužibęs. (Leonardas Žitkevičius. Kalėdos)

6 angelas

Skelbia žemei angeliukai
Kūčių naktį vėlią,
Kad ateina į pasaulį
Dievo Kūdikėlis.
Spinduliuoja virš kūtelės
Šviesulas didžiulis.
Prakartėlėje- ant šieno-
Kūdikėlis guli.
Dievo Motina Marija
Tą Vaikelį – supa.
Prie mažutės prakartėlės
Angeliukai klūpo.
Ką aukosim Kūdikėliui
Jo Gimimo rytą?-
Meilės pilną savo širdį
Nešim vos prašvitus. (Aldona Elena Puišytė. Betliejus)

7 angelas

Iš Tavo rankos, Dieve, gaunu savo rytą,
iš Tavo rankos ir šviesi darbų diena,
iš Tavo rankos man ir laimė mano krito,
ir praeitis, ir dabartis, ir rytdiena.
Ant Tavo delno mūsų tėviškės sodybos,
ir mūsų sodai, ir šilojai, ir laukai,
ir mūs maža širdis tik tol, tik tol rami bus,
kol savo rankoj kaip balandį ją laikai.
Tol ji neskris, nepasikels nuo žemės veido,
kol nepaleis Tava valia į laisvę jos ...
Pastogėj Tavo jokie paukščiai nesibaido,
ar bus šviesu, ar be vilties dangus pajuos.
Ir man ramu, ir mano motinai, ir sesei,
ir mūs tėvų, ir mūsų protėvių kapams ..

Iš Tavo rankos mūsų meilė žemės dvasiai
ir turtai dangiški mums, bėdiniams vaikams. (B. Brazdžionis. Iš tavo rankų)

Eina po vieną prie centrinės žvakės ir deda savo žvakeles sakydami žodžius:

1 angelas -Stovėdami ant Kristaus užgimimo šventės slenksčio norime palinkėti:

2 angelas -tegul Betliejaus Kūdikis mus pamoko

3 angelas -paguosti liūdintį...

4 angelas - pakelti suklupusį..

5 angelas - padėti pavargusiam...

6 angelas - nesmerkti ir neteisti – tik atleisti...

7 angelas - o kai bus sunku- prisiminti Jį

1 angelas - vargingą ėdžiose

2 angelas -prikaltą, prisikėlusį, mylintį.....

Giesmė

Pažvelkit pro langą į pasaulį baltą,

Uždekit žvakelę – širdžiai ir akims,

Atminkit vaikelį – mažą ir nekalą,

Kuris šį rytą munms visiems užgims!

Literatūra:

1. Aldona Elena Puišytė. Po baltu angelo sparnu. Panevėžys, 2004.
2. Laimink mažuosius. Aidai, 1999.
3. printablecolouringpages.co.uk